

Handen en voeten

Jordi Lammers

Toen de zestienjarige Hirona in een schoonheidsalon ging werken, ontdekte ze eindelijk een talent dat haar klasgenoten ontbeerden: ze kon aan de voeten van haar klanten aflezen hoe ze in hun vel zaten.

Sommige klanten voelden zich bekeken, betrappt. Wie zijn voeten aan haar toevertrouwde, legde ook zijn dagboek in haar handen, wat het risico met zich meebracht dat sommige mensen wit wegtrokken of midden in de zaal in huilen uitbarstten.

Als zoiets voorkwam, staakte Hirona haar massage en haalde ze een glas water alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Dan wachtte ze stilletjes, met haar handen in elkaar gevouwen op haar buik, tot de klant weer bijkwam.

Haar baas, een geldbewuste, maar niet onaardige man, merkte haar uitzonderlijke gave op, en gaf zijn nieuwe werkneemster zoveel mogelijk uren om haar talent verder te ontwikkelen. Hij noemde Hirona een goudmijn; hoewel ze de voetmassages met zo weinig mogelijk woorden uitvoerde, kwamen haar klanten in bijna alle gevallen terug, belast met dezelfde zorgen over andere gebeurtenissen, klaar om alles wat hun de afgelopen dagen dwars zat prijs te geven.

Gelukkig kon je haar niet noemen. In de vier jaar dat Hirona in Nederland woonde, was ze niemand tegengekomen die zich over haar ontfermde. Haar ouders werkten van 's ochtends vroeg tot

's avonds laat in de snackbar, en de meisjes uit haar klas maakten haar het leven zuur.

Op een woensdag, een uur voor sluitingstijd, liep er een oude, geblondeerde vrouw naar de massagebank. Een witte handdoek bedekte het grootste gedeelte van haar lichaam, alleen haar onderbenen en de gerimpelde bovenkant van haar borsten waren vrij.

Wij kennen elkaar, dacht Hirona, u heeft alles gezien en niets gedaan.

Om tijd te winnen, liep ze naar de wastafel, waar ze haar handen driemaal waste. Toen ze zich voorzichtig omdraaide, keek ze recht in de ogen van de vrouw die naast de massagebank op een medewerkster wachtte. Paniekerig blikte Hirona de zaal in, hopennd dat een collega haar uit deze situatie kon redden. Meteen daarna besefte ze dat haar collega's een paar minuten geleden naar huis waren vertrokken, en dat ze, hoe wreed het lot ook was, zelf de klus moest klaren.

'Neemt u plaats, zei Hirona, en de vrouw nam plaats.

'En gaat u op uw rug liggen', en de vrouw ging op haar rug liggen.

Horina knikte, en de vrouw kneep haar ogen dicht alsof ze zo haar lijf kon verlaten.

Als een nabestaande van een opgebaard familielid, bleef Hirona een tijdje naast de bank staan. Nu ze zo dichtbij stond, zag ze wat de vrouw onder haar make-up verborg: groeven bij haar mondhoeken, appelwangen, wijd uitwaaierende kraaienpootjes.

Hirona voelde wrok naar boven komen, pakte de massageolie en knielde voor haar voeten neer. Toen ze haar handen in de glazen kom met olie doopte, voelde ze zich zelfverzekerd worden. Hier hoorde ze thuis. Hier hoefde ze niet bang te zijn. Met dat besef ontvouwde zich een kracht in haar die ze niet eerder had

gevoeld.

‘Wij hebben elkaar eerder gezien’, zei Hirona. ‘Ik weet dat u de moeder van Mariska bent. En ik weet dat u weet wie ik ben.’

Ze ging rechtop staan, drukte haar duimen op de huid en begon er rondjes mee te draaien, strepen mee te trekken, zo snel en ruw dat de gevoelens van de vrouw in één keer aan de oppervlakte kwamen. Al die tijd bleef de vrouw roerloos op de bank liggen, haar ogen stijf gesloten. Wat Hirona tijdens de massage binnenkreeg zullen we nooit te weten komen, maar het was heftig genoeg om haar na een minuut hijgend, zwetend en kotsmisselijk naar het toilet te laten rennen.

Toen ze spierwit terugkwam, zat de vrouw schuin op de massagebank. Met haar rechterhand hield ze een glas water vast.

‘Hier’, zei ze, ‘voor jou. Ik wist niet dat het zoveel met je zou doen.’

Hirona keek haar niet-begrijpend aan.

‘Ik hoorde van een vriendin over je gave. Ik dacht: misschien is dit de beste manier om sorry te zeggen.’

Hirona knikte. Het speeksel verdween uit haar keel alsof ze een lepel kaneel had ingeslikt.

‘Je had gelijk’, zei de vrouw. ‘Ik had in moeten grijpen.’

Haar gezicht was nog even hard en gevoelloos, maar haar woorden klonken weloverwogen, empatisch.

Hirona keek naar haar glimmende handen en zei ‘u heeft het zelf ook niet makkelijk gehad.’ De plafondventilator begon te zoemen. Het was bijna sluitingstijd.

‘Laten we daar niet te lang bij stilstaan. Ik hoop dat je me kan vergeven. Dat je voelde wat je moest voelen.’

Hirona knikte en staaarde net zo lang naar de stenen vloer tot de vrouw haar slippers pakte en op blote voeten de ruimte verliet.